

Agur Berri Txarrak

El grup de Lekunberri s'acomiada de Barcelona amb una doble cita a la sala Razzmatazz i la sala Apolo

Berri Txarrak a la sala Apolo | Xavier Mercadé

"Catalunya sempre ha estat la nostra segona casa, per això la volem lliure", va deixar anar Gorka Urbizu en un català perfecte -de fet, tota la nit va enraonar en català- abans d'atacar el "Sols el poble salva el poble" de **KOP** i el seu "Oihu". Molt probablement seran els darrers acords de la banda de Lekunberri que s'escoltaran en directe a Barcelona. "Aquesta és una nit agredolça perquè probablement serà l'última vegada que actuem aquí", havia afirmat el cantant i guitarrista de **Berri Txarrak** dues hores abans.

Sí, després de vint-i-cinc anys i nou discos d'estudi que, modelats entre les formes més abrasives del metàl i les declinacions més emotives del punk i l'indie rock, els han situat com una de les formacions referencials de l'escena musical basca, el trio que completen el baixista David González i el bateria Galder Izagirre ha decidit posar punt i apart de forma indefinida a la seva trajectòria. Adéu que a casa nostra van escenificar amb una doble cita a Barcelona el dia 1 de novembre a la sala Razzmatazz i l'endemà, a l'Apolo. Aquesta segona va ser una nit antològica.

Berri Txarrak van donar el tret de sortida amb "Gelaneuria", tema pertanyent al cinquè disc *Jaio.Musika.Hil* (GOR Diskak, 2005), per passar a reviure amb la passió que sempre han insuflat en els directes, els millors capítols del seu catàleg fonogràfic, destacant moments com "Izena, izana, ezina", "Spoiler!", "Oreka", "Denak ez du balio", "Poligrafo bakarra" o "Katedral bat". Els trobarem a faltar.

Berri Txarrak a la sala Apolo Foto: Xavier Mercadé